

Ο παπά Δανιήλ ο Αγιοπετρίτης- 90 χρόνια από την κοίμησή του

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Ο παπά-Δανιήλ ο Αγιοπετρίτης υπήρξε κορυφαίος ησυχαστής στη γενεά του και μιμητής του οσίου Πέτρου του Αθωνίτου, του πρώτου και μεγαλύτερου Αθωνίτου Ησυχαστού. Αγώνιστηκε στον ίδιο χώρο, αλλά η χρονική απόσταση από εμάς και ο τρόπος της ζωής του, δεν άφησαν να γίνουν γνωστά παρά μόνον λίγα στοιχεία από την ασκητική του βιωτή.

Η πατρίδα του και η ζωή του, πριν γίνει μοναχός, δεν είναι γνωστά. Έγινε μοναχός στον Άγιο Πέτρο από τον ενάρετο Γέροντα και πνευματικό παπα-Αντώνιο, ο οποίος έγινε Γέροντας της σπηλιάς-προσκυνηματος στις 15-9-1874.

Διαπρέποντας στα μοναχικά αγωνίσματα, ο καλός υποτακτικός π. Δανιήλ κρίθηκε από το Γέροντά του άξιος να λάβει τη χάρη της Ιεροσύνης. Χειροτονήθηκε στη Λάυρα διάκονος και Πρεσβύτερος και έκτοτε δεν βγήκε από το Ησυχαστήριο του

Αγίου Πέτρου. Και πουθενά δεν πήγε ως την κοίμησή του.

Στις 1-4-1909 αναγνωρίσθηκε ως Γέροντας και Πνευματικός. Φαίνεται πως μέχρι τότε έζησε ο Γέροντάς του.

ΤΟ ΤΥΠΙΚΟ ΤΟΥ

Ο παπα-Δανιήλ είχε τυπικό όλη τη νύχτα να αγρυπνεί. Θεωρούσε αμαρτία να τον βρει το σκοτάδι στο κρεβάτι. Ξεκουραζόταν το απόγευμα και όταν νύχτωνε, άρχιζε την καθημερινή αγρυπνία του. Στο τέλος της αγρυπνίας τελούσε κάθε ημέρα τη θεία Λειτουργία. Και τη Μ. Σαρακοστή κάθε μέρα έκανε Προηγιασμένη.

Οι θείες Λειτουργίες του κρατούσαν ώρες, γιατί συχνά ηρπάζετο σε θεωρία και από την πολλή κατάνυξη δυσκολευόταν να λείι τις εκφωνήσεις. Το πρωί ξεκουραζόταν λίγο και την ημέρα φορώντας ράσο και κουκούλι έκανε τις απαραίτητες εργασίες στο κελί του ή εξομολογούσε μοναχούς. Απ' ό, τι φαίνεται, δεν διέκοπτε την πνευματική του εργασία όλη την ημέρα και απέφευγε την επικοινωνία και συνομιλία με ανθρώπους.

Κατά το μεσημέρι, έτρωγε το ασκητικό του φαγητό και απεσύρετο να ξεκουραστεί για τη νυχτερινή αγρυπνία του. Η ζωή του ήταν ασκητική και απλή. Ούτε τζάμια δεν είχαν στα παράθυρα. Είχαν ένα τζάκι και κάτι παλαιές κτιστές σόμπες. Το χειμώνα το χιόνι σε εκείνα τα μέρη ξεπερνά τα δύο μέτρα.

Ο ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΣ ΙΕΡΟΥΡΓΟΣ

Κάποτε ένας γέροντας έστειλε το καλογέρι του να εξομολογηθεί στον παπά-Δανιήλ. Το καλογέρι πήγε, χτύπησε την πόρτα και είπε το «Δί' ευχών...», αλλά απόκριση δεν πήρε.

Κοίταξε, τότε, από το παράθυρο της Εκκλησίας και είδε τον πάπα-Δανιήλ γονατιστό κάτω από τον πολυέλαιο να προσεύχεται και να είναι μέσα σε φλόγες. Έτρεξε αμέσως στο Γέροντά του και του είπε έντρομος ότι ο πνευματικός καίγεται. Έτρεξαν μαζί στον Άγιο Πέτρο και βρήκαν τον παπά-Δανιήλ ήσυχο, σε φυσιολογική κατάσταση.

Ο παπά-Δανιήλ πήρε υποτακτικό και τον ονόμασε Αντώνιο στο όνομα του Γέροντός του. Κάποτε, ο υποτακτικός αρρώστησε και πήγε στη Λαύρα όπου έμεινε για ένα διάστημα μέχρι να αναρρώσει. Σ' αυτό το διάστημα ξελειουργούσε κάθε μέρα τον

παπά-Δανιήλ ένας γείτονάς του που έμενε σε γειτονικό κελί λίγο πιο κάτω. Ο παπά-Δανιήλ έπαιρνε καιρό και άρχιζε την Προσκομιδή. Στην καθορισμένη ώρα ερχόταν ο μοναχός και άρχιζαν τη θεία Λειτουργία.

Κάποια μέρα έκανε την Προσκομιδή, αλλά ο μοναχός που θα τον ξελειτουργούσε, δεν φαινόταν. Κατάλαβε ότι κάτι του συνέβη. Λυπημένος προσευχόταν, χωρίς να γνωρίζει τι πρέπει να κάνει. Οπότε είδε να μπαίνουν τρεις μοναχοί. Προσκύνησαν και με αγαλλίαση ο παπά-Δανιήλ άρχισε τη θεία Λειτουργία, ενώ αυτοί έψαλλαν.

Όταν τελείωσαν, ο παπά-Δανιήλ ήθελε να λύσει την απορία του. Τους ρώτησε ποιοί ήταν και πώς βρέθηκαν τέτοια ώρα στην ερημιά. Του απάντησαν ότι ήταν οι κτήτορες των Ιβήρων και ότι τους έστειλε ο Κύριος μετά εξαφανίσθηκαν.

Ο χαριτωμένος Ιερουργός του Υψίστου, εκτός των άλλων, μετέδιδε τα Θεία Μυστήρια και στους γυμνούς και αοράτους ασκητές που ζούσαν και κυκλοφορούσαν σε κείνα τα μέρη.

Ο ΙΩΣΗΦ Ο ΗΣΥΧΑΣΤΗΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΠΟΔΑΣ ΤΟΥ

Στον παπά-Δανιήλ πήγαιναν τρεις ώρες δρόμο τη νύχτα ο γερο-Ιωσήφ ο Ησυχαστής με τον συνασκητή του γερο-Αρσένιο, για να λειτουργηθούν και να κοινωνήσουν. Από όσους ασκητές γνώρισε - και τότε έβριθε η έρημος από εναρέτους ασκητές - ο παπά-Δανιήλ ήταν σε πιο μεγάλη κατάσταση. Όπως αναφέρει ο γερο-Ιωσήφ:

«Ήτον και άλλος πλέον θαυμασιώτερος εις τον Άγιον Πέτρον τον Αθωνίτην, ο παπα-Δανιήλ, ο οποίος ήτον μιμητής του Μεγάλου Αρσενίου. Άκρον σιωπηλός, έγκλειστος, εφ' όρου ζωής λειτουργός. Εξήκοντα έτη μήτε μίαν ημέραν δεν εννοούσε να αφήσει την θείαν Λειτουργίαν.

Και την Μεγάλην Σαρακοστήν όλες τις ημέρες έκαμε Προηγιασμένες. Και μέχρι τελευταίας ημέρας υπέργηρος ετελειώθη χωρίς ασθένειαν. Η δε Λειτουργία του εκράτει πάντοτε τρισήμισι ή τέσσαρες ώρες, διότι δεν ηδύνατο να προφέρει τας εκφωνήσεις από την κατάνυξιν' από τα δάκρυα πάντοτε εμούσκευε μπροστά του το χώμα.

Δι' αυτό δεν ήθελε κανείς ξένος να είναι στη Λειτουργία του διά να μη βλέπει την εργασία του. Αλλ' εγώ επειδή με πολλήν θέρμην τον παρακάλεσα, με εδέχετο. Και την κάθε φοράν όπου πήγαινα - τρεις ώρας βαδίζων ολονυκτίως διά να παρασταθώ εις αυτήν την φρικώδη όντως θείαν παράστασιν - μου έλεγε και ένα ή δύο ρητά εβγαίνοντας από το ιερόν και αμέσως εκρύπτετο έως την άλλην ημέραν.

Αυτός είχεν εφ' όρου ζωής ολονύκτιον αγρυπνίαν και νοεράν προσευχήν. Από αυτόν και εγώ πήρα «τάξιν» και έλαβα μεγίστην ωφέλειαν.

Έτρωγε εικοσιπέντε δράμια ψωμί κάθε ημέραν και ήτον όλος μετέωρος εις την λειτουργίαν του. Και χωρίς να γίνει λάσπη το έδαφος δεν ετελείωνε λειτουργίαν».

Ο γερο-Ιωσήφ με τον γερο-Αρσένιο, από ευγνωμοσύνη προς τον παπα-Δανιήλ για την ωφέλεια που έπαιρναν, του έκαναν μερικές εργασίες ή έκτιζαν κανένα πεζουλάκι.

“Ω ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΩΝ”

Ο παπά-Δανιήλ, εκτός από τον π. Αντώνιο, είχε στη συνοδεία του και τον π. Πέτρο, τον γνωστό ως «Πετράκη», ο οποίος τον μιμήθηκε στον ησυχαστικό τρόπο της ζωής του, και τον π. Γεδεών, ο οποίος ήταν εγγράμματος και χειροτονήθηκε ιερέας.

Τον π. Αντώνιο, επειδή έδειχνε ανθρωπαρέσκεια και προσπαθούσε να φαίνεται ως καλός υποτακτικός μπροστά στον κόσμο, τον εταπείωνε φωνάζοντάς τον «Αντώνη, έ Αντώνη».

Όταν ο παπά-Δανιήλ είδε πρώτη φορά να πετά αεροπλάνο, με απορία είπε: «Τι είναι αυτό; Θα χαθεί ο κόσμος».

Ο παπά-Δανιήλ, όταν συμπληρώθηκαν οι ημέρες της ζωής του και αισθάνθηκε να πλησιάζει το τέλος του, φορώντας το ράσο του έκανε ένα περίπατο στην αυλή του κελιού, κοίταξε τον ουρανό, έστρεψε το βλέμμα του γύρω και ανεφώνησε: «Ω ματαιότης ματαιοτήτων, τα πάντα ματαιότης».

Την ίδια μέρα, αφού είχε λειτουργήσει, έφυγε για την αιώνιο ειρηνικά, χωρίς ασθένεια, πλήρης ημερών και κατάφορτος από αρετές και θεία χάρη, το έτος 1929.

ΦΕΤΟΣ, εν έτει 2019, συμπληρώνονται 90 έτη από την μακαρία κοίμησή του.

Την ευχή του να έχουμε. Αμήν.

ΠΗΓΗ:

Από Την Ασκητική Και Ησυχαστική Αγιορείτικη Παράδοση, Έκδοσις Ιερών

Ησυχαστήριον «Άγιος Ιωάννης Ο Πρόδρομος», Σελ. 47-53.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ:

+Έπισκόπου Ροδοστόλου Χρυσοστόμου, Πόθος καί χάρις στόν Άθωνα, Άγιον Όρος 2000, σελ. 221.

Γέροντος Ίωσήφ, Έκφρασις Μοναχικῆς Έμπειρίας, Άγιον Όρος 1981, σελ. 80.

ΦΩΤΟ:

el.wikipedia.org – Η ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΑΘΩ

Εκ των ιστοτόπων

anavaseis.blogspot.gr / diakonima.gr / enromiosini.gr